

Богословъ ходялъ при него, да го подкрѣпя, и му заповѣдалъ да ся върне пакъ на онова мѣсто, дѣто си бѣше наченялъ инокескыя животъ, порячвашецъ му да си остави тамъ само тоягъ-тж, «да бждеть міру въ знаменіе, а ему въ память.» И той отишълъ подъ горжъ-тж Руенъ, въ Скрино, «и никтоже его невидѣ, когда прииде и когда отиде, и жезълъ свой міру остави въ знаменіе, а себѣ — на память. И вѣставъ отиде въ Перигъ (Перинъ — планинж, старый Орбелъ между Струмж и Мьстж), и обрѣте мѣсто каменно, близъ рѣкы именемъ Струма, и ту сътвори себѣ покоище; и отъ тамъ отиде въ планинж Витошж, и ту сътвори себѣ покоище; и повелѣніемъ ангеловымъ вѣставъ иде на мѣсто, идѣше бѣше себѣ уготовалъ гробъ своимъ ржама, въ пустыни Ральстѣй»

На него врѣме слѣзълъ былъ въ Срѣдецъ царь Петъръ, и ся научилъ за великыя подвижники, та пратилъ девять «Ловци» въ горжъ-тж, за да го намѣрятъ. (Тука ся расправа въ житіе-то за станжлы-ты тогава чюдеса). Тѣ най-послѣ го намѣрили и казали на царя, кой-то поискалъ да го види. «И дойде до рѣкы именемъ Рылж, и поиде възъ рѣкж, и доиде до камене именемъ Стогъ, и не можяхъ прѣйти, бѣ бо узко и стрѣмно, поидошя въ планинж именемъ Книшявж, и повѣдошя ему (царю) горж и камень, идѣже живѣше Св. Отецъ Іоаннъ; и възхотѣ царь поити, и не може пустынеж» Пустыножитель-тъ и царь-тъ ся видѣли отдалѣко, и ся поклонили единъ на другъ; «и царъ насыпавъ чашж злато, послалъ ж святому, Іоаннъ му върнѣлъ злато-то, и рѣкълъ да му кажѣтъ: възми си злато, понеже тебѣ есть много потреба, а чашж удържяхъ на память тебѣ.»

Пакъ ся явилъ на святѣхъ Св. Иванъ Богословъ, и му казалъ, че му ся свършили вече деніе-ти: «и въ томъ часѣ прилѣтѣ пчела и влѣтѣ ему въ уста; и того чяса начять лѣтати духомъ по аеру яко и орелъ, и яко гължбъ златоперситъ по горамъ и почи въ мѣстѣ своемъ, уготованномъ ему отъ Господа, Августа въ 18-ый день.» Той умрѣлъ около 946 годинж.

Св. Иванъ не былъ самичкѣ, съ него заедно ся подвизавали на инокескыя подвигъ още трима други отшельники, кои-то Българска-та черкова е прибрала въ броя на свои-ты святѣи. Тѣ сж Прохоръ, Гаврилъ и Іоакимъ.

Прохоръ ся оттеглилъ въ «пустыни Вранянскыя» (до Вранж на истокъ отъ Косово поле) при р. Пишнж, дѣто и до днесъ има монастырь, направенъ на мѣсто-то, дѣто ся подвизавалъ и отшълъ